

Nautiskelijoiden viikonloppupatikointi Evolla 8.-9.10.2011-10-24

Prrr..kello soi lauantai aamuna klo 6.00, työviikko takana, mitä ihmettä... ai niin sinne Evolle piti lähteä, olisi voinut vielä koisia muutaman tunnin. No eikun ripeästi suihkuun, matkaeväät reppuun ja Järvenpään linja-auto asemalle, ja siellähän jo porukka odottelee bussiamme, joka on paikalla minuutin tarkkuudella. Matka taittuu odotettua ripeämmin kuulumisia vaihtaessa ja väsymys on jo tipotiessään. Majoitumme entiseen ”tukkijätkä” kämppään, tutustutaan ympäristöön ja sitten heti maastoon.

Maasto on kivikkoinen, liukaskin, edellisen päivän sateiden jälkeen, mutta syksyinen päivä mitä komein, aurinko paistaa, aivan kuin joku olisi puhaltanut pilvet pois itään. Jatkamme leppoisaa vaellustamme, ihailemme maisemia, matkaa on edessä 13km, muta aikaakin on 5 tuntia, joten kiirettä ei ole. Mutta mitä ihmettä, jokainen katselee alaspäin, ei vain katsoakseen mihin astuu, tai ollakseen allapäin, vaan katse vaelttaa löytääkseen tatteja, joita, yllätys yllätys, vielä löytyykin ja vielä aivan ehtaa tavaraa. Madotkin ovat jo menneet talviunille, jättäneet muutaman sienen poimittavaksi ja nekös ne poimittiin. Sitten iskee ahneus ja lisää pitäisi saada, mutta mistä ja mitä, siristelemme silmiämme, potkimme lehtiä ja vihdoinhan niitä löytyy... suppilovahveroita. Mukana olevat pussukat ja taskutkin täyttyvät "suppiksista".

Onpas mukava vihdoin sitten istahtaa laavulle "kaffelle", makkaralle ja "ärtsopalle". Nyt sitten jaksaa taas keventynein repuin kyykistellä lisää sieniä, meinaa ihan maisemat jäädä katsomatta, onneksi järvimaisemat eivät jätä rauhaan ja niitäkin ehtii ihailemaan.

Mielessä on jo rantasauna ja illallinen. Saunatontut ovat jo huolehtineet saunan lämmityksestä, mutta mistä oluet...no apua pulaan saadaan paikallisesta kaupasta, palvelu pelaa ja oluet ehtivät perille ennekuin ensimmäiset löylyt ehditään lyödä. Ja sitten jääkylmään puroon, silloin viimeisetkin orastavat väsymyksen merkit katoavat, vaikka pienet tirsat illallista odottaessa kyllä maistuvat. Ruokaa on varattu riittävästi, ilmeisesti tietäen että vaelluksen jälkeen maha kurnii.

Ilta meneekin sitten rupattellessa ja matkaeväitä juodessa. Aah, kylläpä uni sitten maistuukin, täydellinen päivä.

Sunnuntainakin nousemme "kukonlaulunaikaan", noin niin kuin sunnuntaiksi, aamupalalle, teemme matkaeväät ja eikun taipaleelle. Matkamme on n.10km, jonka taitamme ripeään tahtiin, välillä pysähtyen katsomaan syksyistä luonnon heräämistä päivään. Järvet ovat kuin tuleessa höyryn noustessa aavemaisesti järven pinnasta ja lintujen ääniäkin ihmettelemme...mitä lie tikkoja...ei ainakaan taltinttejä. Reitti on monipuolisempi kuin edellisenä päivänä, mutta sienet vaan eivät jätä meitä rauhaan, no poimitaan niin eivät jää lumen alle ajattelemme. Kaffet nautitaan hienolla järvimaisemaan rakennetulla laavulla, jossa on muitakin retkeilijöitä, kuulumiset vaihdetaan ja jatketaan matkaa.

Taas meitä odottaa lämmin sauna ja päivällinen. Pääsemme lähtemään paluumatkalle klo 16.00 maissa, muisto vaan jää ihanasta viikonlopusta, ystävällisestä seurasta ja matkan järjestäjistä. Olisipa tällaisia viikonloppuja enemmänkin, aamun herätykset on vaan kalpea muisto. Jäämme odottamaan sitten seuraavaa reissua, viimeistään sitten ensisyksynä Virroille.

Tapio